

Ferenc K. Zoltán

A Halál Színe Vörös

Első Fejezet

Szemben a gonosszal

1942. július 2.-a rendkívül forró napnak bizonyult.

A déli hőség tikkasztó forrósága keveredett a szovjet sztyeppek száraz, poros levegőjével. A Magyar királyi honvédek a forróság ellenére is vidámak maradtak, mint általában mindig. Június 28.-án indult a németek nagy nyári offenzívája, amiben a 2. Magyar Hadsereg is részt vett. Hosszú utat tettek meg, napok óta most pihentek először. A magyar csapatok nem ütköztek ellenállásba, fegyverlövés nélkül érkeztek meg Tyim városa elé. Ahogy Farkas Zoltán közlegény sétált a sátrak közt, elcsípett néhány szófoszlányt a várható támadásról. Feljebbvalóitól még semmit sem hallott hivatalosan erről, de tudta, hogy Tyim városát nekik kell elfoglalniuk. Egyetlen magyar baka sem örült annak, hogy újra háborúba kell indulniuk. A magyar nép nem volt támadó hadsereg, ezer éves történelme során egyszer sem. De az idő változott. Magyarországot meggyalázták és sorsára hagyták. Számptalan honfitársát irtották és semmizték ki. Farkas elkötelezett antikommunista volt, de nem az orosz népet gyűlölte. Farkas többször kifejtette véleményét társainak arról, hogy a kommunizmus legnagyobb áldozata Oroszország. A csonka Magyarországon is elterjedt az a vélemény, miszerint a kommunizmust Oroszország elpusztítására hozták létre. Farkas a sátrak között sétálva észrevette cimboráját, Molnár Tamás-t. A sátor előtt ült még két honvéddel és beszélgettek. Tamás intett

neki, hogy üljön le közéjük. Farkas mosolyogva ült le társai közé.

– Szebb napokat az uraknak! Hogy érzi kend uрам magát Szovjet-Oroszország festői táján? – kérdezte Farkas – Netán jobban tetszene az uraknak a csüggedő bús kommunisták kávéházi komisszárjainak fővárosában csücsülni és leveleket írogatni szívük hölgvények? Higgyék el uraim! Azok ott, Moszkvában pánikba estek, mikor megtudták, hogy a Magyar Hadsereg is támadást indított ellenük! – nevetett – Majd a körülötte ülő bakák is vele nevettek.

– Higgyen nekem Farkas honvéd! Azok a bús kommunisták azt sem tudják, mi az, hogy Magyar! De nagyot fognak nézni, mert hamarosan megtudják!

Egy mellettük ülő honvéd nem tudta hová tenni ezt a beszélgetést, bambán pislogott, mint aki soha életében nem hallott még ilyen cifra szavakat. Értetlenül nézett maga elé, majd megszólalt:

– Édes jó istenem abban a nyomorult égben! Hát miféle Petőfik maguk itten, hogy cifrázzák a szavakat! Beszéljenek má érthetően, hogy egy Bihari paraszt is értse, az úristenit neki! – fakadt ki –

– Nyugodj meg, kölyök! – kezdte Farkas – a mi Tamás cimboránkkal már évek óta barátok vagyunk, csak ugratjuk egymást! Különben is fiam, hány éves vagy?

– Tizenkilenc leszek. – válaszolta sértődötten – Maga viszont nem tűnik olyan soknak Farkas úr! Ne játssza nekem itt a vén bakát! Mindannyian egy dolog miatt vagyunk itt, csak az indokaink mások.

Farkas Zoltán és Molnár Tamás tekintete összeért egy halvány félmosoly kíséretében. Valóban nem voltak öreg bakák, Zoltán 28 éves volt, míg Tamás 31. Zoltán abban az évben született, mikor a Nagy Háború kitört és élete első emlékei nem túl

kellemesek. Lenin fiúk rémlettek fel szeme előtt, amint magyar embereket akasztanak fel, semmiznek ki. Nem értette akkor még miért történik mindez, nem értette, hogy egy ember hogy képes bántani egy másikat. Persze, azóta sok mindent megértett. Ahogy teltek az évek elkötelezett lett a Magyar nemzet felé, akárcsak az édesapja volt. Apja, Farkas József végigharcolta a Nagy Háborút majd vitéz Nagybányai Horthy Miklós forradalmában harcolt, hogy elűzzék Magyarországról a vörösöket. Édesapja már nyugalmazott hadnagyként élte életét, aki szintén megkapta a vitéz címet. Édesanyja és öccse rendkívül kedves volt számára és édesapjától rengeteget hallott arról, hogy a kommunisták mennyire bestiális módon viselkednek. Édesapja gyakran mondta neki, mielőtt Szovjet földre utazott volna, hogy nagyon vigyázzon, nagyon készüljön fel lelkileg, mert a magyar kommunisták az árnyékába sem érnek annak, ami Szovjet földön történik. Édesapja is harcolt az oroszok ellen, bár soha sem mesélt ezekről az élményeiről. Zoltán tisztában volt vele, hogy édesapja sohasem hazudna neki, nem gerjesztené benne a haragot azért, hogy más népek fiait gyilkolja. Tisztában volt vele, hogy amit az apja mond, az igaz, bár eddig saját szemével semmit sem látott a szovjet kegyetlenségből. Zoltán az ifjú magyar honvédet figyelte. Furcsa dolgokat művel az élet, ebben mindannyian egyetértettek. Ő maga is önként állt a haza szolgálatában, de édesapja ragaszkodott hozzá, hogy tisztességes szakmát szerezzen. De vajon ez a fiú? Milyen sorsa lehetett, hogy tizenkilenc évesen szovjet földön csücsül, a második világháború harmadik évében? Zoltán nem akart belegondolni ebbe. A kellemetlen csendet ő maga törte meg.

– Mi a neved kölyök? – kérdezte

– A fiú sértődött tekintettel nézett rá.

– Ne hívjon kölyöknek! Nem vagyok az! A nevem pedig Gusztáv. Kléry Gusztáv.

– Furcsa neved van – vágta rá Tamás – Sohasem hallottam még ilyen családnevet. Hová valósi vagy?

– Bihari vagyok, mint mondtam korábban. A családi háttéremet pedig hagyjuk. Nem tartozik magára.

A beszélgetést a szakaszvezető segédtsíjtje szakította félbe. Mindhárom baka felpattant a helyéről és vigyázzállásba vágta magát. Hajdú Ferenc szakaszvezető parancsnok helyettese állt előttük. Hajdú rendkívül magas férfi volt, széles vállakkal és szikár testalkattal áldatott meg, hozzá sötétbarna haj, amit hátrafésülve hordott. Arisztokratikus külsejét egy monokli biztosította. Mindez már nem volt igaz a segédtsíjtjére. Piperkőc külsejű fiú volt, alig lehetett húsz esztendő. Rövidre nyíratta a haját, tekintette leginkább a semmibe meredt, testtartása pedig legkevésbé sem volt hasonló egy igazi katonához. Farkas első gondolata az volt, hogy hogyan lett ebből az emberből segédtsíjt.

– Uraim! Haladéktalanul jelenjenek meg a vitéz Hajdú Ferenc sátra előtt! Indulás! – üvöltötte

A három baka azon nyomban elindult a tiszt sátor felé. A táborhelyen hatalmas lett a felfordulás, mindenki az egyenruháját igazgatta vagy a csizmáját próbálta valamennyire fényesre simítani, hogy a feljebbvalóiktól ne kapjanak büntető feladatot. A sátor előtt már ott volt a szakasz többi tagja is. Valamennyien edzettek voltak már a harcban, de a háború mindenkinek új volt, még a Ludovikán képzett Hajdúnak is. A szakasz vigyázzállásban várta Hajdú utasításait. A tiszt megigazgatta egyenruháját majd a katonáira nézett:

– Mindenkinek szép napot kívánok Uraim! – kezdte – A mai napon egy rendkívül fontos feladat vár a Magyar hadseregre. El kell foglalnunk Tyim városát. Hajdú egy pillanatnyi szünetet tartott majd folytatta – Tekintetbe véve, hogy nincsen annyi emberünk, sem annyi lőszerünk, sem pedig olyan felszere-